

8/3 Prædiken til 2. søndag i fasten 2020. Markus 9,14-29.

Det er 2. søndag i fasten. En eftertænkningstid. En tid til at tænke på vores medmennesker, vores næste Og ikke kun på os selv. Og vi bevæger os frem mod påske.

Tidligt om morgenen, før det bliver lyst, synger solsorten derude. Han ved, det er forår, kan mærke, at dagen er tiltaget med 4 timer nu. Det skal vi glæde os over. For som vi hørte i den første tekst, jeg læste for jer i dag: fra Skabelsesberetningen i 1. Mosebog:

"Gud så alt, hvad Han havde skabt, og Han så, hvor godt det var. Så blev det aften, og det blev morgen, den sjette dag".

Ja, verden var ung endnu, i skabelsens ungdomstid. Måske genkender I ordene fra sangen "Jeg elsker den brogede verden", hvor digteren siger:

"For mig er verden skøn endnu, som i skabelsens ungdomstid".

Men verden er ikke paradisisk. Det har aldrig været meningen med den brogede verden. Paradis må vi vente på. For vi er udfordrede som mennesker. Det mærker vi her i fastetiden, eftertænkningstid, hvor det er godt at sætte vores egne behov på pause, tænke på vore medmennesker, ikke kun på os selv. I dag, d. 8. marts, er det indsamlingsdag for Folkekirkens Nødhjælp. I vores samarbejdssogn Orte er der tradition for dør til dør indsamling, men på grund af Corona virussen er dør til dør indsamlingen aflyst og erstattet af en digital indsamling. Det vil sige, at man kan give penge til verdens fattigste mennesker på mobilepay eller på sms. Støtte til dem, der lider mest under klimaforandringerne.

Jeg ved godt, at vi har oversvømmelser i øjeblikket herhjemme. Og for et par år siden var der tørke.

Klimaforandringer giver store udfordringer, også herhjemme.

Vi oplever en lillebitte flig af de problemer, der i andre dele af verden er direkte livstruende for masser af mennesker. Tørke det ene sted. Oversvømmelser det andet. Uhelbredelige sygdomme, der udvikler sig til pandemier. Nu skal vi selv forholde os til Corona. Det har fået generalsekretæren for Folkekirkens Nødhjælp, Birgitte Qvist-Sørensen, til at tænke over, at vi nu har en trussel, der ligner dén, som mennesker i den fattige del af verden altid lever med: sårbarheden.

Hun skriver i en meddelelse:

"For mig har det været tankevækkende, at vi herhjemme pludselig på grund af corona-virussen er blevet ramt af en følelse af sårbarhed, der lige nu påvirker den enkelte af os og vores liv med hinanden. En fælles sårbarhed, som vi deler med mennesker ude i verden, som allerede kender den alt, alt for godt".

Hovedoverskriften er:

"Vi skal passe på hinanden".

Det er ikke så meget for at passe på de unge og de raske og de ganske almindelige mennesker, vi skal aflyse store arrangementer og holde Melodi Grand Prix og fodboldkampe og andet uden tilskuere. Og holde indsamling på mobilen. Det er på grund af de svage, de syge, de ældste, vi skal gøre det.

En ung og rask person, der bliver smittet, skal nok komme sig igen. Men oldefar eller bedstemor, som vi besøger på plejecenteret eller sygehuset eller hjemme i den lille lejlighed, kan ikke tåle at blive smittet.

I er ikke vant til denne slags prædikener fra min side, men i dag synes jeg, det er på sin plads.

Så hermed en opfordring til at støtte sogneindsamlingen på mobilen. For at hjælpe mennesker, der er desperate.

I Evangelierne hører vi igen og igen, hvordan Jesus selv hjalp mennesker, der var desperate. Han hjalp dem i deres nød, hvad denne nød så end udsprang af. Rig eller fattig, høj eller lav. Jøde eller romer. Troende eller ikke troende. For troen kom, i dét øjeblik de fandt tilliden til Jesus. Når de kunne udtrykke sig i bøn.

Bøn er nøglen, siger Jesus.

For et par år siden så jeg en lørdag i TV dét program, der hed "Før søndagen", netop om teksten til i dag.

Skiftende, kendte danskere fortæller, hvad de læser ud af morgendagens søndags-Bibeltekst.

Dengang var gæsten filmmanden Peter Aalbæk Jensen. Han tog fat i tekstens sidste sætning: "Den slags kan kun drives ud ved bøn". Peter Aalbæk Jensen fortalte om sin daglige praksis med at bede aftenbøn. Hver aften, når han skal sove. Et moderne, arbejdsomt menneske, ukontroversiel og ofte i mediernes søgelys.

Ofte på forsiden. Ikke altid for noget godt. Stor i slaget. Men, når det kommer til stykket, bare et lillebitte menneske, der har brug for hjælp og bruger aftenbønnen til at skabe en tryghed og ro i sit liv.

Som han bl.a. formulerede det:

"Og så ligger han dér, den store filmmand, og er pludselig lille og ydmyg og beder og mumler ind i puden. Gud er sikkert ligeglad og hører nok slet ikke efter, hvad sådan en forkælet, småfed dansker ligger og mumler om. Han skulle vel også hellere begynde et andet sted, i den 3. verden. Men jeg føler mig tryk i bønnen"...

Det er noget med at have noget højere end sig selv at holde sig til. Vi kalder det Gud. Jeg tror for øvrigt ikke, at Gud er ligeglad. Vi forstår nok bare ikke helt, hvordan det virker.

"Hvorfor kunne vi ikke drive ånden ud"? spurgte disciplene.

"Hvorfor kunne vi ikke selv"?

Fordi ethvert menneske på et tidspunkt finder ud af, at der er noget, man ikke selv kan. Stor rigmand eller fattig hjemløs. Det er såmænd det samme for dem begge to. Og for alle os ind i mellem. Det største i livet må vi have hjælp til. Udefra.

Vi er måske tilbøjelige til at tale Gud ned. Lidt ligesom manden med den syge søn fra teksten. Han har prøvet alt. Nu prøver han også Jesus. Som et sidste forsøg. Men det er nu ikke helt, fordi han tror, det hjælper.

Som faderen siger:

"Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os".

Ja, Gud hører nok ikke efter, som Peter Aalbæk ville sige det, men det er da et forsøg værd, tænker drengens far. Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os...

"HVIS du kan! Alt er muligt for den, der tror".

Hvad svarer man så, når man godt ved, at der stadigvæk, altid, altid, vil være en snert af tvivl, når alt dette er overstået?

Man svarer, som drengens far gør:

"Jeg tror, hjælp min vantrø"!

Det betyder:

"Lige nu, i dette øjeblik, tror jeg af hele mit hjerte og af hele min sjæl og af hele mit sind. Jeg har fuld tillid til, at Jesus kan hjælpe mig. Og om 5 minutter kan det godt være, tvivlen vil bide mig igen et øjeblik. Så bliver tillid til Gud forvandlet til mistillid. Hjælp mig, når den gør dét"!

Mistilliden forsvinder i bønnen. I bønnen ligger tilliden til Gud indhyllet, som hos et barn.

Vores salmedigter Grundtvig holdt hele tiden fast i billedet af det lille barn, når han skulle udtrykke sin tillid til Gud. I salmen "Sov sødt, barnlille" forestiller han sig, at det drypper ned med manna på barnets vugge, oppe fra Himlen, hvor englenerne er.

Manna var jo dén mad, Gud sendte til menneskene, under den lange vandring i ørkenen, som beskrives i 2. Mosebog i Det Gamle Testamente. Og hvis du selv i perioder oplever livet som lidt af en ørkenvandring – så er denne manna for Grundtvig et tegn fra oven. Du finder det som morgendug i dit liv, hver en ny morgen. Billedligt talt på barnets vugge – om morgenen – og smiler af glæde.

"Og klarøjet brat

du siger godnat

til tvivlen og frygten og sorgen".

Amen.

Salmer:

754: [Se, nu stiger solen](#)

299: [Ånd over ånder](#)

392: [Himlene, Herre](#)

15: [Op, al den ting](#)

752: [Morgenstund har guld i mund](#)